

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרנה

ערב שבת קודש פ' ויגש, ח' טבת ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לעילוי נשמת

חמותו מרת גיטל ב"ר אשר ע"ה דווינסקי

נפטרה ביום ד' טבת ה'תשנ"ו

אחותו מרת חנה ב"ר יהודה ע"ה ימיני

נפטרה ביום ה' טבת ה'תשנ"ו

אמו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני

נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י

הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה

ומשפחתם שיחיו ימיני

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש"י לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

להכריז ולפרסם שבימינו לא נותר אלא ענין אחד / משיחה שיפ יוגש החשמ"ז

8 זמן הגאולה

כאשר רק יפתחו את העיניים יראו מיד איך שכל העולם מוכן! / פי השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

סעודה בתכלית העלימות / לקט קטעים קצרים ופתומים בעניני גאולה

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח

החלפת השבויים - עוד דוגמא לשיטת היתורים הקלוקלת / שיחה בענין שלימות הארץ

14 כתב-יד-קודש

עד לז"ט בפעל ובגלוי בגאולה האמתית והעלימה / צילום מהדחת כק ארבע מהמעל שחת נעשרה בסבת החשמ"ה

ח. ויש להוסיף עוד ענין בנוגע למעלת עשרה כטבת:

ישנו כלל "העשירי יהי קודש"⁶². וכעשרה בטבת נ' יוגש הדבר ביותר - להיותו כיום העשירי הדודש העשירי (כלשון הכתוב⁶³: "צום העשירי").

כלומר, עשירי שבעשירי, הן מצד מהלך הלכנה - חודש, והן מצד מהלך השמש - יום.

וגם כענין זה מודגש הקשר ליוהכ"פ - שהרי אף הוא "בעשור לחודש" "העשירי יהי קודש".

אמנם, שלימות זו דעשרה בטבת היא בהעלם, וצריכים לגלותה מן ההעלם אל הגילוי, ע"י עבודת התשובה (שהרי התענית "מדרכי התשובה הוא"). המגלה את ענינו האמיתי של יום זה - "יום רצון לה'", עד לז"ט בפעל ובגלוי.

וע"פ האמור לעיל אודות הקשר דעשרה בטבת עם יוהכ"פ, שבשניהם נאמר "בעצם היום הזה" - נמצא, שגם הענין דעבודת התשובה (התוכן דכל התעניות) מודגש ביותר בעשרה בטבת, ע"ד וכדוגמת התשובה דיוהכ"פ הקשורה עם "עיצומו של יום" - "עיצומו של יום מכפר".

דהנה, בנוגע ליוהכ"פ כותב הרמב"ם⁶⁴: "אע"פ שהתשובה והצדקה יפה לעולם, בעשרה הימים שבין ר"ה לז"ט היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד".

161 אבות פיר"ט ב' 62 בחוקותיו טו, לו, וראה בסודות נח, כ: מפל מקום. 163 זכרי ח"ט. 164 הל' תשובה פ"ב ה"ז.

[דבר אחד] - יום

הוא יום קודש
הוא יום קודש
הוא יום קודש
הוא יום קודש
הוא יום קודש
הוא יום קודש

ואלא... יום קודש

למאכלי כיוהכ"פ - שהוא "זמן תשובה לכל... והוא קין מחילה וסליחה לישראל".

וע"פ האמור לעיל, נמצא, שגם בעשרה בטבת ("בעצם היום הזה") ישנו תכלית העילוי דעבודת התשובה - כדוגמת התשובה דיוהכ"פ מצד "עיצומו של יום".

ונמצא, שגם כענין התשובה, הצד השווה שכלל התעניות - יש הפלאה מיוחדת בנוגע למעלתו של עשרה בטבת.

*

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

עד ליו"ט בפועל ובגלוי בגאולה האמיתית והשלימה

לקראת צום עשרה בטבת (יהפך לשמחה) שחל ביום ראשון הקרוב, הבאנו בזאת צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ה
(נדפס ב'התוועדות' תשמ"ה ח"ב ע' 1004-5)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

יש להוסיף עוד ענין בנוגע למעלת עשרה בטבת:

ישנו כלל "העשירי יהי' קודש". ובעשרה בטבת מודגש הדבר ביותר – להיותו ביום העשירי דחודש העשירי (כלשון הכתוב: "צום העשירי"), כלומר, עשירי שבעשירי, הן מצד מהלך הלבנה – חודש, והן מצד מהלך השמש – יום [בחדש].

וגם בענין זה מודגש הקשר ליוהכ"פ – שהרי אף הוא "בעשור לחדש", "העשירי יהי' קודש".

אמנם, שלימות זו דעשרה בטבת היא בהעלם, וצריכים לגלותה מן ההעלם אל הגלוי, ע"י עבודת התשובה (שהרי התעניית "מדרכי התשובה הוא"), המגלה את ענינו האמיתי של יום זה – "יום רצון לה'", עד ליו"ט בפועל ובגלוי בגאולה האמיתית והשלימה שיהפכו ימים אלה ל"יו"ט וימי ששון ושמחה", כנ"ל.

וע"פ האמור לעיל אודות הקשר דעשרה בטבת עם יוהכ"פ, שבשניהם נאמר "בעצם היום הזה" – נמצא, שגם הענין דעבודת התשובה (התוכן דכל התעניות) מודגש ביותר בעשרה בטבת, ע"ד ובדוגמת התשובה דיוהכ"פ הקשורה עם "עיצומו של יום" – "עיצומו של יום מכפר".

דהנה, בנוגע ליוהכ"פ כותב הרמב"ם: "אע"פ שהתשובה והצעקה יפה לעולם, בעשרה הימים שבין ר"ה ליו"ט היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד", וממשיך, דבמיוחד הוא ביוהכ"פ – שהוא "זמן תשובה לכל". והוא קץ מחילה וסליחה לישראל".

וע"פ האמור לעיל, נמצא, שגם בעשרה בטבת ("בעצם היום הזה") ישנו תכלית העילוי דעבודת התשובה – בדוגמת התשובה דיוהכ"פ (מצד "עיצומו של יום").

ונמצא, שגם בענין התשובה, הצד השווה שבכל התעניות – יש הפלאה מיוחדת בנוגע למעלתו של עשרה בטבת.

להכריז ולפרסם שבימינו לא נותר אלא ענין אחד

יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד - וחייב אדם לומר בלשון רבו, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בביאת דוד מלכא משיחא ● אולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא - מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים" ("ועמך כולם צדיקים"), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי"... ויתבעו שתבוא הגאולה תיכף ומיד... ואז, מיד הוא בא!! ● משיחת ש"פ ויגש, ט' סבת* ה'תשמ"ז - מוגה

וגאולה העתידה, ע"י "דוד עבדי נשיא להם לעולם", דוד מלכא משיחא.

ליתר ביאור:

נתבאר לעיל⁶ אודות התוכן הפנימי דחנוכה – שקשור עם נס ה"שמון"⁷, בחי ה"שמון" שבתורה, פנימיות התורה, רזין דרזין דאורייתא⁸, ו"שמון" זה צריך להאיר "על פתח ביתו מבחוץ"⁹, שזהו תוכן הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", שה"מעייין" עצמו (לא רק המים שמתפשטים ממנו) בא באופן של הפצה

א. לאחרי סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחנוכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומברך, והן אצל השומעים, "שומע כעונה"¹, ואדרבה, "גדול העונה אמן יותר מן המברך", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים² – הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ועאכו"כ ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³ (ועד"ז ביום הששי שנאמר בו "טוב ב"פ"⁴), עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל זמן (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום⁵) חדש, השייך לביהמ"ק העתיד

* כקביעות שנה זו – תשס"ז. השיחה מובאת במלאת 20 שנה לאמירתה. המו"ל.

(1) סוכה לח, ב. ובכ"מ.

(2) ברכות נג, ב. ניזר בסופה.

(3) פרש"י בראשית א, ז – מבר"פ"ד, ו.

(4) בראשית א, כה. שם, לא. וראה חזקוני ורמב"ן עה"פ שם, לא.

(5) ראה שעהיוה"א פ"ז (פב, א): גדר ובחי' שם עולם

נופל על בחי' מקום ובחי' זמן. ובלקו"ת (ברכה צח, א): שהמקום והזמן שניהם הם נבראים בבחי' א'.

(6) שיחת ש"פ וישב, א' דחנוכה – סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 158 ואילך. ע' 169 ואילך. ועוד.

(7) ראה שבת כא, ב ובפרש"י (ד"ה מאי חנוכה).

(8) לקו"ת ש"ה"ש ב, ד ואילך. כד, ד ואילך. ובארוכה – אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.

(9) שבת שם.

גם במקום ה"חוצה", עד ל"חוק" שאין חוצה הימנו (כנ"ל בארוכה).

דנה, בדורות הראשונים היתה פנימיות התורה "נסתרה". ונעלמה מכל תלמידי חכמים, כי אם ליחיד סגולה, ואף גם זאת בהצנע לכת ולא ברבים, אמנם, בזמנו של האריז"ל התחיל "מותר ומצוה לגלות זאת החכמה"¹⁰.

ולאחרי כן ניתוסף יותר בגילוי פנימיות התורה – ע"י התגלותה של תורת החסידות, ובפרט תורת חסידות חב"ד, שעל ידה באה פנימיות התורה באופן של "תפרנסון"¹¹, בהבנה והשגה בחכמה בינה ודעת, עד לגילוי תורת החסידות באופן ד"פוצו מעינותיך (דהבעש"ט) חוצה".

ובענין זה – "פוצו מעינותיך חוצה" – ניתוסף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שעל ידו נעשה הענין דהפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע"י תלמידיו ושלוחיו, "חיילי בית דוד", שיוצאים ל"מלחמת בית דוד", לבטל את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך"¹², עד לביאת המשיח, באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן"¹⁴.

ולכן, לאחרי עבודתם של רבותינו נשיאינו בהפצת המעיינות חוצה במשך ששה דורות, "שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך"¹⁵, בעידוד וניכוש "אילנא דחיי"¹⁶ דתורת החסידות, כדי שיתן את פריו (פירות

(10) אגה"ק סכ"ו.

(11) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 156 הערה 35.

(12) תהלים פט, נב.

(13) שם, נג.

(14) ראה בארוכה שיחת שמח"ת תרס"א – נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך.

(15) בהר כה, ג.

(16) ראה חז"ק, ב – ברע"מ. אגה"ק שם.

ופירי פירות עד סוף העולם¹⁷), "עד¹⁸ כי יבוא שילה"¹⁹ – הרי, בדורנו זה, דור השביעי, "כל השביעי חביבין"²⁰ (בדוגמת שנת השמיטה, "בדורות שביעית חביב". בשנים שביעי חביב"²⁰), לא נותר אלא להוריד²¹ ולהביא את ביהמ"ק הנצחי, "מקדש אדני-כוננו ידך"²², בגאולה האמיתית והשלימה (שאינן אחרי גלות²³) ע"י משיח צדקנו (שביאתו תלוי בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט²⁴).

ובסגנון האמור – שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתוכנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש הענין דעניית אמן, שזוה"ע הנצחון ד"מלחמת בית דוד",

– לאחרי זבזוז אוצרות המלוכה²⁵, "הון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", "אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם"²⁶, אשר, במשך כל השנים היו כמוסים

(17) ע"ד ל' חז"ל – זבחים לז, ב. בכורות טז, א. ועוד. כולל הפירוש הפנימי – שעושים "סוף" להעלם והסתור ד"עולם" (ולהעיר מפ"י מחז"ל "בן מאה כו' עבר ובטל מן העולם" – אה"ת חיי שרה ק', ב. בשלח ע' תקל. חוקת ס"ע תתיז. ועוד).

(18) ל' הכתוב – ויחי מט, י"ד (שקורין עתה בתפלת מנחה).

(19) ראה לקו"ד ח"ד תרסז, ב.

(20) ויק"ד פכ"ט, יא.

(21) כי הוא בנוי ומשוכלל כבר (ראה לקמן בפנים).

(22) בשלח טו, יז ובפרש"י. זח"ג רכא, א.

(23) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתורה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(24) ראה אגה"ק דהבעש"ט (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

(25) להעיר מהשייכות לפ' יוגש, והשיעור דיום השבת – שבו נאמר "ילקט יוסף את כל הכסף גו" (פרשתנו מז, יד), ואמרו חז"ל (פסחים ק"ט, א. וש"נ) "שלוש מטמוניות הטמין יוסף כו" (נתבאר בתו"א פרשתנו מז, ב ואילך). ובדוד – "י"ל הרמז אבל גלוי: גילוי כל האוצרות שאצר והטמין יוסף דדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, וביקש והפציר וציווה לגלותם ולהפיצם.

(26) תו"ח שמות שכב, ב.

יד לפה ולא יאמרו מי הם השבעים וכמה שמשחררים, ואדרבה, יעשו שמחות והילולות על כך שחתמו "הסכם שלום" שאחד מסעיפיו הוא נושא החלפת השבויים – שגם ללא סעיף זה היו חותמים על הסכם הנסיגה,

אך מאחר שאי-אפשר לרמות את העולם כל הזמן ובכל הענינים, והרי יודעים שישנם אחרים שמאיזו סיבה שתהי' יגלו סוף-כל-סוף את האמת, עד שאכן גילו שבין שבעים וכמה המשוחררים – כמעט חציים היו כאלה שישבו בבית-הסוהר לא על ענינים של מה-בכך... – שגם בנוגע לאלו היושבים על ענינים של מה-בכך אחזו שנים רבות בשיטה שלא להיכנע לאיומים של טרוריסטים, ושם היו קרוב לחציים (שלושים וכמה) – אנשים שהתעסקו בפועל עם ענינים של חבלה, עד למעשה חבלה שגבה נפשות ממש!

מובן מאליו, שהיות ואין מעצור לרוחם של הדיפלומטים, במילא התחילו לחפש גם על כך הסברים מדוע היו צריכים לנהוג כך, אלא ששאלו אותם שאלה פשוטה: אם זהו הטעם והטענה הנכונים וכו' – מדוע עשיתם מכך סוד, הרי הייתם יכולים לומר מלכתחילה את פרטי המעשה כפי שהוא בפועל? אלא מה, לא הייתה ברירה, מצד טעמים פשוטים, טעמים כמוסים וכו', והוכרחו לשהירר רוצח שאומר בפירוש "אכלתי ואוכל עוד", ר"ל היל"ת! – הוא אינו אומר שעשה תשובה, הוא אומר בפירוש שאינו אווז בתשובה אלא אצלו זהו ענין של טוב וצדק!

וכששואלים אותם מדוע עשיתם מכך סוד, אזי גם על כך הם מצאו סיבות: שלא צריכים להעיק על הלב, טעם כזה וטעם אחר –

כאמור לעיל, לא נוגעים כאן טעמים על-פי שכל, ששכל הרי יכול לקבל שוחד, שאז "השוחד יעור עיני חכמים" (שופטים טז, יט) – היינו, מי שהתורה מעידה שהוא 'חכם', אך כיון שבענין זה הוא לקח שוחד, אזי "יעור עיני חכמים": שנראה לו ש"ו(יסלף) דברי צדיקים" – שזה ענין של צדקה ויושר.

וכאמור לעיל: מדובר במעשה שלא יכולים להחזירו! שבעים וכמה אסירים ששוחררו כבר יצאו לחופשי ונמצאים במקום כזה שלא נראית לעין שום סיבה מדוע שלא ישתדלו שוב (בעניני חבלה), רחמנא-ליצלן היל"ת!!

וכאמור לעיל, אין זה רק הענין כפי שהוא לעצמו, אלא זה מראה על השיטה שנקטו בה, רחמנא-ליצלן: דבר ראשון – שיכולים להעלים את האמת, ועד שיכולים לומר הפוך מהאמת, העיקר שיפעלו דבר 'טוב' ו'הכי טוב', עם כל הדברים 'הטובים' – בידעם שזהו "מילתא דעבידא לאיגלווי" וש"מהם יראו וכן יעשו" אלו שמאיימים ולוחצים שאין דבר שלא יכולים לפעול, רחמנא-ליצלן – והראי': אין ענין גדול יותר, וויתור גדול יותר, ונסיגה גדולה יותר מכך ששנים רבות אחזו במעמד ומצב זה והתעקשו לעמוד על כך, ורחמנא-ליצלן איבדו כמה נפשות מישראל בגלל שיטה זו – ופתאום שחררו שלשים וכמה!

(משיחת מוצאי ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשל"ט – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ג המקובל

עט"ר כמוה"ר יהודה ב"ר משה ישועה זצוק"ל פתי"ה – נפטר ביום ז'ך מנחם-אב ה'תש"ב

ולזכות בני משפחתו שחיו: ר' יהודה בן חנינה וזוג' סיגל בת רבקה, וילדיהם:

נדב נתן גבריאל, אלישע מישאל יצחק, יותם מנחם מענדל ועקב ישראל זושא שחיו

החלפת השבויים - עוד דוגמא לשיטת הויתורים הקלוקלת

תרגום חפשי לשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לאחרונה נוסף עוד מקרה מבהיל שדואגים "לטייח" אותו, אך הוא מראה עד היכן מגיעים הדברים:

ישנו יהודי שהי' בשבי' (אצל הצד שכנגד) ולא רצו לשחררו, עד שהחליפוהו בשבעים וכמה (אסירים) מהצד שכנגד.

באותה תקופה, חתמה ארה"ב חוזה דומה עם ברית-המועצות (עם רוסיה), והחליפו **חמשה שבויים בשניים** – ואילו כאן החליפו אחד תמורת **שבעים וכמה!**

אמנם נכון שאם היו שואלים שאלה זו בהלכה – היו יכולים להתווכח, מכיון שמדובר אודות פיקוח-נפש של יהודי אחד וכשצריכים לתת על כך פי-כמה-וכמה – אזי יש מקום **להתווכח** כיצד צריך להיות הדין,

אבל בזה גופא נוסף ענין עיקרי: **בגלוי** אמרו שמכיון שאין ברירה אחרת, והיות שמדובר ביהודי בעל משפחה – לא יכלו להתחשב בכמות האסירים שיצטרכו לשחרר עבור זה מבית-הסדר, ולכן עשו זאת. שאלו על כך: הרי ריבוי פעמים היו מעשים בפועל שטרוריסטים לקחו בני-ערובה ("האסטעדזשעס" – כפי שמכנים זאת כאן) והם רצו שישחררו את פלוני ופלוני, במספר שוה או פעמיים כך – אך לא פי-שבעים, ואתם עצמכם הרי הכרזתם אז שזו נקודה עקרונית – לא להכנע לשום איום!

וטעמו בצדו: שאם יורו להם את הדרך שע"י איום משחררים ופועלים איזה ענינים – זה יגרה אותם להתאמץ להשיג עוד בני-ערובה – במילא אין עצה אחרת ומוכרחים להראות להם שזה לא מועיל. וטעם זה יש לו מקום בהלכה ובשכל הפשוט, ואפילו מקום בדיפלומטי (שעל זה הרי בונים כעת).

ובשיטה זו החזיקו משך שנים רבות, אף שהביאה לקרבנות יהודים ששמותיהם כתובים, ואלו ענינים שבגלוי.

וכאן התחרטו לפתע, ובאופן מבהיל, כאמור לעיל – **אחד תמורת שבעים וכמה!!**

אבל כאמור, כאשר טוענים טענה זו, מכיון שענין זה כואב לכל יהודי, רחמנא-ליצלן, הנה כל יהודי ששומע שלא הייתה דרך אחרת לשחררו אלא ע"י שחרורם של שבעים וכמה – חושב לעצמו: אולי זו הדרך, ואולי לא הייתה דרך אחרת, והרי הצלת "נפש אחת מישראל" היא קיומו של **"עולם מלא"**, ועל-אחת-כמה-וכמה כשמדובר רק על שבעים וכמה.

שעוד כאן הי' מה שהי' כפי שנהוג בעולם, כאמור לעיל; אלא שכאן נוסף משהו:

לפני שתפסו ש"אמת מארץ תצמח", אמרו לדוברים ולצועקים באה"ק ובחור"ל ששימו

וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכאור"א מישראל, כפי שנקראו בני' בעת יצי"מ ולתמיד, כמ"ש²⁷ "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים" (ויתירה מזה "על צבאותם"²⁸, למעלה מהניצוצין, מצבאות הוי'²⁹), כמבואר בהמשך ההילולא³⁰ –

אזי באים לפ' ויגש, "קורות ביתנו ארזים רהיטנו ברותים", ביהמ"ק העתיד להבנות בימיו של מלך המשיח, "דודו עבדי נשיא להם לעולם".

ג. ולכן:

יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו³¹, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר³² **עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בביאת דוד מלכא משיחא.**

ובמילא, על כאור"א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתיד – ש"בנוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד ולהתגלות למטה³³ – תיכף ומיד ממש.

וכאמור, ענין זה שייך לכאור"א מישראל, אנשים נשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁴, מהגדול שבגדולים עד לקטן שבקטנים, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו', שכן, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו' מסוים, כי אם, ענין השייך לכאור"א

(27) בא יב, מא.

(28) שם, נא.

(29) ד"ה בעצם היום הזה גו' – בתו"א ר"פ בא.

(30) ד"ה באתי לגני תשי"י פ"י ואילך.

(31) ברכות מז, א. ושי"ג.

(32) במכתבו – נדפס בשה"מ קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט.

(33) ראה פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.

(34) בא י, ט.

מישראל, כל העשר סוגים ד"ראשיכם שבטיכם גו' טפכם נשיכם גו' מחוטב עציק ועד שואב מימך"³⁵, שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתקים **מהמפורש בתורה**, תושב"כ ותושבע"פ, באופן המובן ושייך לכאור"א מישראל.

ובלשון הכתוב³⁶ – בא' ההפטרות, אשר, כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות הגלות³⁷ – "עם זו יצרתי לי (למען³⁸) תהלתי יספרו", היינו, שענינו דכאו"א מישראל (כולל גם זה אשר "בשם ישראל יכונה"³⁹, בהמשך הפטרה הנ"ל) לספר תהלותיו של הקב"ה, עד לתהלה עיקרית – "כי גאל ה' יעקב גו"⁴⁰ (בסיום וחותרם ההפטרה הנ"ל).

ג. ונקודת הדברים – באותיות פשוטות ומובנות לכאור"א מישראל ממש:

הענין ד"מעלין בקודש" – מובן ופשוט לכל, ולא עוד, אלא שגם מצד טבע הבריאה ישנו וצריך להיות ענין של צמיחה וגידול, לא רק בישראל, אלא גם אצל אוה"ע, ואפילו אצל בעלי-חיים, ואפילו בסוג הצומח (עד לסוג הדומם שגם בו יש בחי' צומח שבדומם⁴¹), ובמילא, מבין כאור"א, גם קטן שבקטנים⁴², שבעניני קדושה צריך בודאי להיות עילוי והוספה, "מעלין בקודש".

(35) ר"פ נצבים. וראה זח"ב פב, א.

(36) ישעי' מג, כא.

(37) ראה שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת ר"ס רפד. ועוד.

(38) פריש"י עה"פ.

(39) מד, ה.

(40) שם, כג.

(41) תו"ח פרשתנו צא, סע"א ואילך.

(42) ואדרבה – אצל קטן מודגש יותר טבע הצמיחה והגידול **כפשוטו** (משא"כ בגיל העמידה וכו'), ומזה מובן גם בנוגע לצמיחה וגידול ברוחניות: ואילו גדול שבגדולים, עד לצדיק גמור – זקוק להתבוננות כו', שלמרות גדול מעלת עבודתו, יש לו צורך בצמיחה וגידול, "לכבו מחיל אל חיל", עד לאופן ד"אין להם מנוחה כו'" (ברכות בסופה. ושי"ג).

(שגאולתנו היא כימי צאתך מארץ מצרים⁴⁷), "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם"⁴⁸), אמנם, בימינו אלה לא שייך עוד סיבה זו – שהרי ישנו כבר גם ה"רכוש גדול" ריבוי הכי מופלג דתורה ומצוות שקיימו בני" במשך כל הדורות.

ובפרט לאחר גילוי פנימיות התורה ובאופן הפצה, בחכמה בינה (וגם) דעת, הרי כמחז"ל⁴⁹ "דעה קנית מה חסרת".

[וזה שיכול להיות עוד יותר – הרי מכיון ש"ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים"⁵⁰, באופן דאין-סוף, לא יוכלו לעולם להגיע לתכלית וסוף הענין, ואילו כל מה שיכולים להשיג – הרי ע"פ חזקת כשרות דבני", השיגו כבר; ואדרבה, בכדי שיתוסף עוד יותר בעבודתם ורכושם של ישראל – ה"ז ע"י שתבוא תיכף הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' עבודתם של ישראל בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"⁵¹].

ואולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא – מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים"⁵² ("ועמך כולם צדיקים"⁵³), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי"... וידרשו ויתבעו⁵⁴ שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד

(47) מיכה ז, טו.

(48) ברכות ט, סע"א ואילך.

(49) ויק"ר פ"א, ו. ו. וש"נ.

(50) איוב יא, ט. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ה.

(51) ראה תנ"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תתשכח, בו אילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך.

(52) יבמות סד, סע"א. וש"נ.

(53) ישע"י ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א.

(54) ראה מדרש תהלים (הוצאת באבער) מזמור יז. מדרש שמואל ספ"א (הובא ברד"ק סוף שמואל ב'). והובא להלכה – ב"י לטאו"ח סקפ"ח (משבלי הלקט דין סדר ברכת המזון). רוקח הל' תפלה ששכ"ב. וראה מדבר קדמות להחיד"א מערכת ק' אות טז. ובכ"מ.

ובמילא, מובן בפשטות לכאו"א שלא יתכן שלאחרי ימי החנוכה יהי ענין של ירידה ח"ו, אלא אדרבה, "מעלין בקודש" (הוראה שלוקחים ובהדגשה מימי חנוכה, כנ"ל*), ובפשטות – שהענין דחנוכה קשור עם חנוכת המשכן, ולאחרי זה באים לחנוכה עליונה יותר, ואין עליון מזה אלא חנוכת ביהמ"ק.

ובפרט ע"פ המבואר בפנימיות התורה, תורת החסידות, הקשר והשייכות דפ' ויגש ל"קורות בתינו ארזים גו", כנ"ל בארוכה.

ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביהמ"ק בגלותנו זה האחרון – אין הכוונה לבית ראשון ובית שני, כי אם, לבית שלישי, אשר, בית זה בהכרח שיהי' באין-ערוך אפילו ביחס לבית שני, "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שכן, בשביל העילוי דבית שני, היתה "מספיקה" הירידה דחורבן בית ראשון וגלות במשך שבעים שנה, ובמילא פשוט, אשר חורבן בית שני וגלות במשך למעלה מאלף ותשע מאות שנה... אפשרי להיות אך ורק בשביל עילוי שבאין-ערוך לגמרי!⁴³

ואם בזמן הגמרא – כבר "כלו כל הקיצין"⁴⁴, ומאז "עברו⁴⁵ קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"... עאכו"כ לאחר החושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

ולכאורה צ"ל דהסיבה להמשך אריכות הגלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה ב"רכוש גדול"⁴⁶ (כפי שמצינו בגלות מצרים

(43) ראה ע"ח (שער מיעוט הירח פ"ב) דגלות בבל יש בו עילוי במצב ספ"י המל' לגבי המצב בבית שני.

(44) סנהדרין צז, ב.

(45) ירמ"י ח, כ.

(46) ועד"ז בנוגע למשיח – שמיד ברגע שלאחרי החורבן "נולד מושיען של ישראל" (ראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. ובכ"מ). ומאז ועד היום הזה הולך וגדל כו' (ובפרט ע"י עבודתם של ישראל במשך הדורות), עד לתכלית העילוי.

(* ס"ב בהשיחה - סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 217.

סעודה בתכלית השלימות

ועל אחת כמה וכמה – בזמנים אלה, בעמדנו לאחרי כל "מעשינו ועבודתינו", ובפרט על-פי הכרזותיו והודעותיו של נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר "הכל מוכן לסעודה", כלומר, לא רק שכבר מוכנים לגאולה סתם, אלא עוד זאת, שהכל מוכן גם להסעודה הקשורה עם הגאולה האמיתית, וממילא הרי היא סעודה אמיתית, ובתכלית השלימות – שהיא כוללת הן בשר (שור הבר) והן דגים (לוויתן), וכל שכן – יין המשומר.

(משיחת עשרה בטבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

אי אפשר להמתין עד שיתקבלו המסקנות של כל האסיפות

כאשר מדווחים בקשר לפעולות בהפצת התורה והיהדות – כתב א' מאנ"ש, מקושר אמיתי לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבקשר לענין פלוני (שדובר אודותיו לפני כמה חדשים) עשו כבר כמה אסיפות כו', "און עס גייט אויף א וועג" [=והוא "עולה על הדרך"], ובאותו מכתב כותב בעצמו ע"ד התגברות הפעולות דהיפך אהבת ישראל (כנ"ל), ולא חלי ולא מרגיש את הסתירה והניגוד שבדבר – שבצד ההוא הולך וניתוסף בפעולות דהיפך אהבת ישראל, ואילו בצד זה עושים אסיפה, ומחליטים לעשות... עוד אסיפה כו', במקום להגביר את הפעילות במעשה.

הן אמת שפעילות נכונה צריכה להיות בסדר מסודר, ולשם כך יש לערוך אסיפה ועוד אסיפה כדי להחליט על דרכי הפעולה באופן הכי טוב, אבל, ביחד עם זה, אי-אפשר להמתין עד שיתקבלו המסקנות של כל האסיפות כו', אלא, יש להתחיל תיכף ומיד במעשה בפועל, וביחד עם זה, לערוך גם אסיפות כו' כדי להוסיף ולהגביר את הפעולות באופן טוב יותר, עד לתכלית השלימות.

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

במקום להשלים את העבודה בפועל עורכים "אסיפות"...

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... – אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"... "הנה זה עומד אחר כתלנו", ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידתי", ובמקום זה – עושים "אסיפות"...

(משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ה"שולחן" כבר "ערוך" בכל המעדנים – הן ביין המשומר, והן בבשר ובדגים

[. .] ההוספה המיוחדת בעמדנו בתענית דעשרה-בטבת, שהיא חלה – בעשירי שבעשירי:

לפי חשבון החדשים המתחיל בחודש הגאולה, חודש ניסן, עליו נאמר "החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה", נמצא, שחודש טבת הוא החודש "העשירי" בכל השנים, הן בשנה פשוטה והן בשנה מעוברת, וממילא, עשרה-בטבת הוא העשירי שבעשירי!

ובמיוחד בשנים אלה, הקשורות עם השנה שבה קרץ קץ הגאולה, ויתירה מזו – לא רק קרוב קץ הגאולה, אלא עוד זאת – שכבר מזמן עבר הקץ ("שוין לאנג דורכגעאנגען"), כמאחז"ל "כלו כל הקיצין"; ועד שגם ההכנות בזה ישנם כבר, ובאופן ד"הכנה רבתי" – שההכנה היא לא רק כפי הדרוש לגאולה סתם, אלא "הכנה רבתי" שאין למעלה הימנה –

מכיון שגם הגאולה הבאה תיכף ומיד היא גאולה שאין אחרי' גאולה (למעלה הימנה), שהרי היא גאולה שאין אחרי' גלות (וכמבואר בתוספות, שלכן לעת"ל יהי' "שירו לה" שיר חדש", לשון זכר, להיותה גאולה שאין אחרי' גלות), וממילא מובן שזוהי ג"כ הגאולה האחרונה.

וכפי ששמענו מנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר "הכל מוכן", כולל גם – ש"הכל מוכן" בכל הענינים ובכל הפרטים, ופרטי פרטים, ועד שגם ה"שולחן" כבר "ערוך" בכל המעדנים – הן ביין המשומר, והן בבשר ובדגים; והבשר הוא דוקא בשר הקשור עם "שור-הבר", והדגים הם דוקא דגים הקשורים עם ה"לויתן", וכמדובר כמה פעמים.

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש צריכה להיות התחלת האכילה בסעודה, שע"י האכילה נעשה הדבר הנאכל "דם ובשר כבשרו" של האוכל, ובענינו – שהדם ובשר הגשמי של כל יהודי בדורנו זה, 'מתהווים' מחדש ("זוערט אויפגעטאן מחדש") באופן חדש לגמרי – מהענינים דיין המשומר, שור הבר והלויתן.

ולכל זה מתווספת ההודעה-ברורה של דוד מלכא משיחא שאמר: "אני אברך ולי נאה לברך!"

(משיחת עשרה בטבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' - לשנת הצלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה ולזכות צבי בן חי' רחל - לרפואה שלימה וקרובה ולזכות כל בני משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", ובשבתות וימים טובים – "ותחזינה מיד הוא בא!!

קטע מההשלמות לסעיף ב' בשיחה זו, מ"הנחה – בלתי מוגה", ע"ד ההכרזה "עמדו הכן כולכם", לבנין ביהמ"ק והגאולה:

לכאורה, יכול לבוא משהו ולטעון: דיבורים אלו הם "ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אשר, בכל הזמנים והדורות שלפנינו לא נאמרו, ומה מדברים לפתע דיבורים כאלו, כיצד יגיב העולם לשמע דיבורים כאלו?!

ובכן, לכל לראש צריכים לדעת שאין מה להתפעל מהעולם, מה יאמרו וכו'; מכיון שכן הוא האמת ע"פ תורת אמת, יש להכריז על כך באופן גלוי.

ויתירה מזה – המצב כיום הוא שגם העולם מוכן לקבל זאת, צריכים רק לבוא ולומר באופן גלוי.

ועד"ז כאשר נשמעת טענה בעולם ש"ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא" * – אזי צריכים לומר בפירוש את המציאות האמיתית ע"פ תורה, ואין מה לחשוש כיצד תהי' התגובה כו', מכיון שהעולם מוכן לקבל את הדברים.

(* תענית ה, ב. עוד בענין זה ראה בשיחת ש"פ ויחי תנש"א (קטע ממנה יודפס אי"ה בגליון הבא).

המדור מוקדש

לע"נ אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די:

אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בת'ה רות בת שרה - לזרעא חי' וקיימא

רחל יפה בת מינדל ושושנה חסי'ה בת מינדל - לזיווג הגון

דוד יעקב בן מינדל - לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

כאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד שכל העולם מוכן!

וזוהו הדבר-פלא שמעוררים עליו כמה פעמים לאחרונה – שכא"א נדרש לעשות את כל התלוי בו, לא (רק) בעניני ההכנה אל הגאולה, אלא בעניני הגאולה עצמה, ובשלימות הגאולה – שהגאולה תומשך עד שתהי' ניכרת למטה, בגשמיות העולם ועד לחומריות העולם!

ואע"פ שמהחומריות צריכים לעשות גשמיות באופן ד"גשמי ברכה", וגם הגשמיות צריכה להיות קשורה עם רוחניות דוקא, ועד לאופן ש"נפשם עיקר וגופם טפל", הרי שלימות הגאולה היא דוקא באופן שהרוחניות שואבת חיים מן הגשמיות, הנשמה שואבת חיים מן הגוף!

וכמוכן גם מהדגשת תורת החסידות בנוגע לסעודת הלוויתן ושור הבר, שסעודה זו תהא בגשמיות דוקא, היינו, שלמרות גודל המעלה בכל הביאורים הארוכים בתוכנם וענינם של הלוויתן ושור הבר, אין זה מגיע עדיין למעלת הסעודה בגשמיות דוקא, ואדרבה, לעת"ל יראו איך שכל הביאורים הנ"ל המובאים בתורת החסידות ובמוסר – ישאבו חיים מן הסעודה כפי שהיא בפשטות ובגשמיות!

וכמדובר כמה פעמים, שבזמננו זה כל ההכנות ישנן כבר בשלימות, ועד כדי כך, שגם הכפתורים מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד ("וועט מען גלייך דערזען") איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע ("מאָנט") מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה" בשלימות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדש בכלל, ובפרט אבן השתי' שבו, שנמצאת שם מאז בריאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלימות, כך שמיד רואים איך שבית המקדש "בנוי ומשוכלל יבוא ויגלה מן השמים", ומתלבש במקומו הגשמי למטה!...

כל העולם רואה – איך שמיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

ויש להוסיף בכל זה:

מכיון שכא"א מחוייב לומר "בשבילי נברא העולם", לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד מישראל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשבילו, שכל העולם רואה – איך שתיכף ומיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה |ההדגשות במקור|)

כ"ק אד"ש הכריז: "אידן גייט ארויס פון גלות"!!!...

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. בפרשתנו¹ מסופר על טענתו של יעקב אבינו "מעט גו' ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי" (שהרי ימי שני חיינו היו קמ"ז שנה, ולא ק"פ שנה כשני חיי אבינו).

מכך אנו למדים, שבכוחו של כל יהודי לתבוע אריכות ימים ושנים טובות; וכאשר יהודי תובע זאת – בודאי שמצליח לפעול כן, וכך אכן נהי' בפועל!

עאכ"כ כשיהודי תובע שתבוא כבר הגאולה, כיון ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², ונשיא דורנו פסק שכל היהודים כבר עשו תשובה – "לאלתר לתשובה"³, ועכשיו צריך כבר להיות "לאלתר לגאולה" – במילא צועקים: "עד מתי"!!

ב. והנה, ישנם הטוענים: כיצד יתכן שיושב בן-אדם ומייגע יהודים ("ער מאטערט אידן") כמה שעות, מדבר על דא ועל הא ("אהער און אהין") ואח"כ צועק לפתע "דאלאָי גלות"! ותובע מהם שגם יצעקו "עד מתי" – מכיון שעבר כבר יום שישי, חלפו כמה שעות בשבת וכעת עומדים כבר בשבת אחר-הצהרים לאחרי כמה שעות שמדברים כאן, ועדיין לא בא!!

טוענים הם: לשם מה צריכים להזכיר להם ביום השבת את צער הגלות, ועקב כך לבוא עוד בטענות להקב"ה (כביכול) ולומר דעות להקב"ה – אנו רוצים לחיות עם הקב"ה בשלום ולא לריב עמו!

ובפרט שהקב"ה יודע מה עליו לעשות, ויודע מש"כ בגמרא ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ויודע גם שנשיא דורנו פסק שיהודים עשו כבר תשובה – ואם-כן, כיצד מגיע "יא-טיביע-דאם" ותובע שצריכים כבר את הגאולה!?

ג. עונים להם, שלא נוגעים כאן שום חשבונות, מה שנוגע הוא רק שתבוא כבר הגאולה בפועל, ובאופן ד"אחישנה"⁴, ו"אחישנה" שב"אחישנה"!!

ומה שיושבים יהודים בהתוועדות וישנים? – יושיבום באמצע השינה על "ענני שמיא"⁵, וכשיתעוררו משנתם יפקחו את עיניהם ויראו שלפתע נמצאים הם בירושלים עיר הקודש, ובאם לא יבינו היכן נמצאים – יספרו להם, והם יטלו נטילת-ידיים ויאמרו להם איזה ברכה לעשות ע"פ שולחן-ערוך!

ומה שישנם קושיות? – שיהי' לבריאות! אבל קודם שתבוא הגאולה, ובודאי שאז ירחם עליו אליהו הנביא, בראתו שאינו יכול לישון ומצטער מהקושיא שיש לו, ואלהיו יתרצה.

אבל העיקר (כ"ק אדמו"ר שליט"א הכריז): "אידן – גייט ארויס פון גלות"!!!...
[=יהודים – צאו מהגלות...]

[כ"ק אד"ש הפסיק לרגע, חייך ואמר:] לחיים, לחיים ולברכה [ועשה תנועה בידו הק'].
(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) מז, ט. (4) ישע"י, ס. כב. סנהדרין צח, א.

(2) סנהדרין צז, ב. (5) דניאל ז, יג. סנהדרין שם.

(3) "הקריאה והקדושה" תש"א-ב.